

Rechtspraak nr. 40963- (a)**Arrestdatum:** 26/03/2010**Herkomst:** AFGHAANS

Magistraat: dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dhr. S. BODART, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dhr. P. VANDERCAM, kamervoorzitter, mevr. C. BAMPES, kamervoorzitter, mevr. E. MAERTENS, rechter in vreemdelingenzaken, mevr. N. RENIERS, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. F. TAMBORIJN, rechter in vreemdelingenzaken

nr. 40 963 van 26 maart 2010 in de zaak RvV X / AV	
In zake:	X
	Gekozen woonplaats X
	tegen: de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 maart 2010 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaten M. PAUWELS en E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. SCHUTT, verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 3 november 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekende partij reeds op 3 juli 2009 in Griekenland werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 januari 2010, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekende partij.

1.3. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.4. Op 16 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 03.11.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 03.07.2009 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 08.01.2010 verklaarde de betrokkene dat hij vanuit Turkije naar Griekenland reisde en het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland binnenkwam. Op 14.01.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 15.03.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Bij zijn asielaanvraag verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 24.07.1993. Dit impliceert dat de betrokkene minderjarig zou zijn. Onze diensten uitten op 03.11.2009 twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. De Voogdijdienst liet op 19.11.2009 in het UZ Sint-Rafaël te Leuven een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat (A.D.) op datum van 19.11.2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is". De Voogdijdienst hief op 30.11.2009 de op 03.11.2009 ingestelde voogdij over de betrokkene op, wat betekent dat de betrokkene als meerderjarig wordt beschouwd.

In een schrijven van 29.01.2010 verzoekt betrokkene via zijn advocaat dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene verklaart dat hij korte tijd illegaal in Griekenland verbleef, hij werd door de politie opgepakt en zijn vingerafdrukken werden genomen. Volgens de betrokkene komt Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. Een overdracht aan de Griekse instanties betekent volgens de betrokkene een schending van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en een risico op schending van het "non-refoulement"-

beginsel. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar rapporten van ngo's (Pro Asyl, "The truth may be bitter, but must be told", oktober 2007 e.a.), het standpunt van het UNHCR van 15.04.2008; rechtspraak van het EHRM (arrest n° 29565/08 van 20.06.2008 e.a) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 9796 van 10.04.2008, n° 2769 van 19.10.2007 e.a.). De betrokkene voegt toe dat de engagementen van de Griekse regering tegenover Antonio Guterres, Hoge Commissaris voor Vluchtelingen, impliciet aangeven dat het huidige Griekse asielbeleid faalt.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3 (2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10 (1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009). Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk, : "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

De betrokkene verklaart bij overdracht aan Griekenland het risico te lopen op schending van het non-refoulementbeginsel. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève en is dus gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asiolverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan verder niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren naar zijn land van herkomst of naar Turkije. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet en is derhalve speculatief.

Tijdens zijn verhoor dd. 08.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25). Hij antwoordde dat België als bestemming de keuze was van de persoon, die zijn reis regelde. Hij heeft dan ook geen specifieke reden voor de keuze van België als land, waar hij asiel wou vragen. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 26) stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) of artikel 6 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Zij stelt dat er dus mag worden uitgegaan van het feit dat verwerende partij haar op korte termijn zal willen terugleiden naar Griekenland, zodat zij niet dienstig een beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure. Zij licht voorts toe dat zij diligent optrad door op 19 maart 2010 een vordering bij de Raad in te leiden tegen de beslissing die haar pas op 16 maart 2010 werd ter kennis gebracht.

Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 29 maart 2010 zal worden overgebracht naar Griekenland. Het diligent optreden van verzoekende partij staat, aangezien zij de derde dag nadat de bestreden beslissing haar werd betekend haar vordering instelde, niet ter discussie.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt bijgevolg voldoende aangetoond en wordt niet betwist.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden geduïd dat verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dat zij integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2.2. Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens haar voortvloeit uit de

bestreden beslissing als volgt:

“Verzoeker dient ook aan te tonen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen. Ook aan deze voorwaarde is in casu voldaan, zoals hierna wordt uiteengezet.

1. Verzoeker wenst hiervoor beroep te doen op de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM. Deze artikelen houden het verbod van foltering in, het recht op een eerlijk proces en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Indien verzoeker terug aan Griekenland zou worden overgedragen, dan zullen deze drie mensenrechten in casu gegarandeerd geschonden worden. Sinds 2007 staat immers vast dat Griekenland zijn verplichtingen inzake de opvang van vluchtelingen niet nakomt.

Zo blijkt onder ander uit talrijke rapporten van verschillende NGO's dat de behandeling van asielzoekers in Griekenland volkomen ondermaats is. De kwetsbare asielzoekers riskeren een uitermate slechte behandeling in detentie en riskeren een uitwijzing naar hun land van herkomst zonder dat hun asielaanvraag behandeld werd of op degelijke wijze behandeld werd en zonder te beschikken over een rechtsmiddel om te reageren op een negatieve beslissing. (Zie bijvoorbeeld: Pro Asyl, “The truth may be bitter, but must be told.”, October 2007; AI Greece, No place for asylum-seekers, 27/02/2008; ECRE “Spotlight on Greece – EU asylum lottery under fire”, 3 april 2008; NOAS, Norwegian Helsinki Committee, Greek Helsinki Committee, A gamble with the right to asylum in Europe Greek asylum policy and the Dublin II regulation, 8 april 2008; Pro Asyl, “The situation in Greece is out of control”, October 2008; Human Rights Watch, Stuck in a Revolving Door – Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/turkey Entrance to the European Union, November 26, 2008; Human Rights Watch; Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, December 22, 2008).

Het Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijk of Vernederende Behandeling of Bestrafing ging in 2007 reeds op bezoek in de detentiecentra van Griekenland. De situatie waarin mensen daar moesten leven was werkelijk menonwaardig.

Na dit bezoek stelde het Europees Comité verschillende aanbevelingen op voor de Griekse overheid. Op 8 februari 2008 bracht het Europees Comité opnieuw een bezoek aan de detentiecentra en diende opnieuw vast te stellen dat nog steeds geen enkel van de detentiecentra voldeed aan de minimale vereiste normen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nam in haar arrest van 20 juni 2008 een duidelijk standpunt in over de Griekse asielprocedure. Deze zaak handelde over een Irakese asielzoeker die in Griekenland 45 dagen in een detentiecentrum had verbleven. De man werd in het centrum mishandeld en diende er te overleven in menonwaardige omstandigheden. In deze zaak werd aangehaald dat de man niet enkel gevaar liep voor indirect refoulement, maar ook voor direct refoulement. De man liep het risico om zonder reële kans op een nieuwe asielprocedure vanuit Griekenland meteen teruggestuurd te worden naar Irak. Daarnaast liep de man ook het risico voor direct refoulement, daar de man risico liep op foltering en een menonwaardige behandeling in Griekenland. Het EHRM verbood dan ook aan Finland om de man over te dragen aan Griekenland (Arrest EHRM 20 juni 2008, nr. 29565/08.).

De slechte behandeling van asielzoekers in Griekenland blijkt uit zeer veel verschillende rapporten en arrest van verschillende instanties, organisaties, rechtbanken en hoven. Er bestaan tot op heden ook geen bewijzen van enige verbetering van de situatie aldaar.

2. De vrees voor de onmenselijke behandelingen van asielzoekers in Griekenland blijkt ook uit de rechtspraak van uw Raad. In een arrest van uw Raad nr. 28.804 van 17 juni 2009 voert de verzoekende partij onder meer aan dat hij geen enkele garantie heeft dat zijn asielaanvraag in Griekenland op een eerlijke en effectieve wijze zal behandeld worden. Daarbij stelt de verzoekende partij dat een behandeling van de asielaanvraag niet gegarandeerd is gelet op het stilzwijgen van de Griekse overheid en baseert zich daarnaast op artikel 3 van het EVRM.

Uw Raad oordeelt in het arrest nr. 28.804 van 17 juni 2009 als volgt:

“In de mate dat de verwerende partij geen garanties heeft gekregen van de Griekse autoriteiten inzake toegang tot de asielprocedure en opvang en in haar beslissing niet heeft geantwoord op de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende de gebrekkige effectiviteit van de aangehaalde internationale en Europese normen die de bescherming van asielzoekers (theoretisch) vastleggen, is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.”

Zoals in bovenvermelde zaak werd ook in de bestreden beslissing van 16 maart 2010 door verwerende partij toegegeven dat aan verzoeker geen garanties kunnen geboden worden betreffende de asielprocedure in

Griekenland.

De bestreden beslissing stelt immers:

“Op 14.01.2010 werd aan de Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse autoriteiten hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening op 15.03.2010 door middel van een “tacit agreement” op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.”

Aangezien nog steeds niet kan worden aangetoond dat de situatie voor asielzoekers in Griekenland verbeterd is en aangezien in dit concrete geval door Griekenland geen garanties werden gegeven betreffende de asielprocedure en opvang van verzoeker, loopt verzoeker het reële risico op een onmenselijke behandeling in Griekenland, en bestaat er geen enkele garantie dat verzoeker effectief een asielaanvraag zal kunnen indienen en dat deze eventuele asielaanvraag ook effectief zou worden behandeld, desgevallend in graad van beroep.”

2.2.3. Verwerende partij repliceert als volgt:

“Van verzoeker wordt verwacht dat hij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Ter staving van het nadeel stelt hij dat in geval van overdracht aan Griekenland de door artikelen 3,6 en 13 van het EVRM gewaarborgde mensenrechten geschonden zullen worden.

Hij herneemt de in zijn verzoek van 29 januari 2010 overgenomen citaten uit verschillende verslagen en verwijst naar bepaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te stellen dat het stilzwijgend ingaan op het verzoek tot overname geen waarborg biedt voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden, met betrekking tot de vermeende schending van de mensenrechten, dat verzoeker minstens vier maanden verbleven heeft in Griekenland, nadat zijn vingerafdrukken werden genomen in het kader van een controle op illegaal verblijf.

Verzoeker, die bij verzoekschrift stelt na het nemen van de vingerafdrukken naar België zijn gevlucht, verbleef waarschijnlijk langer dan vier maanden in Griekenland, nu de vingerafdrukken werden genomen op 3 juli 2009 en hij pas op 2 november 2009 in België zou zijn aangekomen.

Ondanks het verblijf van minstens vier maanden in Griekenland, maakte verzoeker ter gelegenheid van het interview bij de dienst vreemdelingenzaken dd. 8 januari 2010 niet de minste opmerking of allusie naar enige negatieve ervaring die hij zou hebben opgedaan tijdens zijn verblijf in de bevoegde lidstaat.

Evenmin maakte hij gewag van getuigenissen of door landgenoten opgedane ervaringen in het kader van asielprocedures in Griekenland.

Blijkt in tegendeel dat hij een grote som geld zou hebben betaald voor zijn verhuis naar Europa en dat het land van zijn keuze België lijkt te zijn, nu hij in Griekenland geen asiel vroeg, evenmin in Italië, noch in Frankrijk, terwijl hij die twee laatste lidstaten doorkruiste tijdens zijn reis naar België.

De vermeende schending van de ingeroepen mensenrechten is bijgevolg niet geloofwaardig.

Evenmin kan verzoeker vrezen voor een onaangepaste behandeling van zijn asielaanvraag, nu alle lidstaten van de EU het beginsel van non-refoulement eerbiedigen en in dit verband beschouwd worden als veilige landen voor onderdanen van derde landen.

Uit de door verzoeker afgelegde reisweg, zijn uiteenzetting ter gelegenheid van het verzoek om toepassing van de soevereiniteitsclausule en zijn verklaringen aan de dienst vreemdelingenzaken, kan worden afgeleid dat hij de buitengrens overschreden heeft in Griekenland met de bedoeling zich naar België te begeven om er zich te vestigen.

Verzoeker verbleef immers gedurende geruime tijd in de grensstaat Griekenland en reisde vervolgens in Italië en in Frankrijk, eveneens lidstaten die asielverzoeken behandelen, zonder er asiel te vragen.

Hij geeft geen enkele reden aan waarom hij precies in België asiel vroeg, doch stelde dat de smokkelaar hem naar België bracht. Hij betaalde aan die smokkelaar de forse som van tien duizend dollar om hem naar België te brengen, in eerste instantie niet op het eerste zicht om asiel te vragen in een Europese lidstaat.

In die omstandigheden wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aangetoond."

2.2.4.1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat uit het loutere feit dat verzoekende partij voorhoudt dat de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM geschonden zijn, terwijl zij in haar middel de schending van deze bepalingen bovendien niet aanvoert, op zich niet kan worden afgeleid dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg heeft.

2.2.4.2. Verzoekende partij geeft voorts in wezen te kennen dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Griekenland.

Er moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives." (vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoekende partij zich op rapporten en rechtspraak.

Om het door verzoekende partij aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoekende partij zelf laat evenmin toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

Verzoekende partij blijft in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die in haren hoofde voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij toont evenmin de ernst en het moeilijk te herstellen karakter aan van het nadeel waarop zij zich beroept.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
dhr. S. BODART, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. P. VANDERCAM, kamervoorzitter,
mevr. C. BAMPS, kamervoorzitter,
mevr. E. MAERTENS, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. RENIERS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. DE COOMAN, hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE COOMAN

G. DEBERSAQUES

TERUG